

Luděk Stínil

Pro lásku udělám všechno

PROLOG

Neděle ráno

Vstávat po prohýřené noci je sice docela peklo, Robert má nicméně nedělní rána po flámu rád. Většinou se labužnický rozvaluje v posteli, lenoší a útržkovitě vzpomíná na prožitou noc. Přehrává si ty nejzajímavější události a někdy se jim – to když se v noci fakt dařilo – hlasitě směje, navzdory faktu, že se za blázna nepovažuje.

Jakmile překoná lenost, sáhne po mobilu a pustí se do *diskotékové inventury*: Prohlíží nahraná videa a pořízené fotky, pročítá případné smsky, snaží se rozšifrovat neznámá telefonní čísla, zkrátka třídí zážitky.

Například minulý víkend nasbíral během noci slušnou úrodu! V mobilu našel třeba nové telefonní číslo, provizorně uložené jako KOCKA. Vůbec netušil, o koho jde. Poslal na něj proto jednu opatrnou smsku, odpovědi se ale za celý týden nedočkal. Mohl se jen dohadovat, zda číslo patřilo té příjemné blondýnce v přiléhavém tričku s nápisem NA MĚ NEMÁŠ, FRAJERE, nebo snad té sympatické brunetce s baculatými tvářičkami, která mu u baru opilecky šeptala: „Hele, jestli mi koupíš ještě jednoho panáka, budu fakt nebezpečná?“ Kecala, nebezpečná nebyla ani trochu...

Dnes ráno má na mobilu jen jednu zprávu.

PROMIN MI TEN KONEC. OMLOUVAM SE. JINAK TO BYLO MOC HEZKY ☺

Spokojeně se usměje. I kdyby neviděl jméno odesilatele zprávy, autora, respektive autorku, by snadno poznal. Ještě teď se při vzpomínce na tu bezkonkurenčně nejhezčí část noci chvěje radostí. Konec sice opravdu nebyl ideální, omluva se ale s radostí přijímá...

Fotky a videa nemá z noci žádná, neměl čas něco zajímavého pořídít. Ale nevádí! Hlavní je ONA!

Kupodivu má jedenáct zmeškaných hovorů! Kolem třetí hodiny se mu snažil dovolat Slávek, v té době už ale spal, zvuk vypnutý. Co mohl ten pták chtít tak důležitého? Nic, zavolá mu později, třeba by ho teď zbytečně probudil...

Unaveně odloží mobil, líně se přesune k počítači, zapne ho a přihlásí se na FACEBOOK. Bez zájmu prolétává statuty svých přátel – většina z nich tu zveřejňuje výsledky různých nesmyslných testů či odkazů, což je nuda. Málokdo napíše něco vtipného či zajímavého...

Pak ale narazí na status od Slávka. Musí si ho přečíst třikrát za sebou, aby si byl jistý, že ho nešálí zrak. Ne! Čte dobře. Bohužel!

Ježíši Kriste, to přece nemůže být pravda!

Robert nevěřicně zírá do počítače. Svaly v obličeji mu hrůzou tuhnou, tlukot srdce se zrychluje, začíná vidět rudě, cosi strašlivého v něm roste. Ona děsivá zpráva, pod kterou je už padesát různých komentářů – a neustále naskakují další – rozhodně není žádným výplodem fantazie či halucinace! Teď už chápe, proč se mu Slávek v noci snažil tak úpěnlivě dovolat!

Proboha...

Roztřesenou rukou rychle sáhne pro mobil.

První část
Sobota
(12:43 – 20:29 hod)

Odpoledne

1.

Letadlo z Londýna se chystá na přistání.

Hluboko dole se usmívá letním sluncem ozářená Praha. Klimatické podmínky jsou poslední srpnovou sobotu výborné – panuje bezvětří, je jasno. Let z ostrovů byl příjemný, bez

turbulencí či podobných atrakcí, přistání na pražském ruzyňském letišti by proto mělo proběhnout bez problémů...

Lena se přesto chvěje nervozitou. Hučí jí v uších, na čele se perlí kapky potu, rukou křečovitě svírá bezpečnostní pás, jímž se na pokyn letušky před okamžikem přišpendlila k sedačce, a přerývaně oddychuje.

Umřít v letadle by byla dost blbá smrt, napadne ji. Po dvou letech strávených v Londýně v prominentní anglické rodině jako au pair se konečně vrací domů – a těsně před vyvrcholením dvouleté mise, kdy si vydělala slušné peníze a ještě se dokonale naučila anglicky, by se měla trapně rozplácnout o zem, aniž by se mohla se svými blízkými podělit o všechny nasáté zážitky?

Rodiče za ony dva roky viděla pouze dvakrát, přiletěli za ní na návštěvu, Aleše, svého kluka, dokonce ani jednou... Šíleně se na něj těší, vydržela čekat, byť milostné nabídky rozhodně měla. Dokonce se s nikým ani nevyspala! *Pro lásku udělám všechno*, opakovala si celé ty dva roky jako zaklínadlo. Drželo ji nad vodou.

Zpočátku ovšem prožívala utrpení. Aleš jí strašlivě chyběl, psali si spolu emaily a smsky každý den, jednou týdně si volali. Postupně si na odloučení zvykli, četnost kontaktů se snižovala, Lena se naučila normálně fungovat, doufaje, že se dostane domů alespoň jednou za půl roku. Nedostala. Anglická rodina její služby nutně potřebovala – měla tu na starosti tři malé děti a vytíženost rodičů byla vysoká. Raději ji přeplatili, než aby museli během její dovolené shánět náhradu, což ani dost dobře nešlo, děcka Amy, Jenny a Jack si na ni rychle zvykla a případné odloučení by nesla velmi těžce. Na prázdniny v Česku proto zapomněla a zůstala. Stejně dopadl i druhý rok jejího pobytu v Londýně – to už s ní Aleš komunikoval málo, jejich láska postupně chladla, postupně se vzdalovali jeden od druhého... O rozchodu ale nikdy nepadlo

ani slovo. Lena pevně věřila, že až spolu po návratu domů znovu začnou trávit čas, stará láska znovu vzplane.

Jestli se kapitánovi povede přistání, za chvíli ji Aleš sevře v náruči. Na letišti na ni budou čekat rodiče – a s nimi by tam měl být i její kluk, napsala mu do emailu přesný čas příletu...

Letadlo vytrvale klesá.

Je jasno; už vidí budovy na letišti i přistávací dráhu, seshora působí svou malostí docela směšně, nicméně voní domovem. Dva roky! Čtyřadvacet měsíců, sto čtyři týdny, sedm set třicet dní. Bylo jí sladkých devatenáct, když odtud přeplněná vzrušením a dychtivostí odlétala. Měla za sebou střední školu a celý život, o němž téměř nic nevěděla, před sebou. Vrací se jako sebevědomá, jednadvacetiletá dívka dokonale ovládající angličtinu. Chlubí se štíhlou sportovní postavou – většina chlapů se za ní obdivně otočí, i kdyby si oblékla děravé tepláky. Peněz má pro rozjezd nového života v Česku dost a do budoucnosti hledí s optimismem a vzrušením. Najde si práci, dálkově bude studovat vysokou školu – a hlavně bude konečně naplno žít, milovat se co nejčastěji s Alešem, chodit do společnosti, sportovat, věnovat se sama sobě... Na koníčky v Anglii moc času neměla, pracovala opravdu tvrdě.

Ještě několik minut a budou na zemi! Letištní budovy rostou, hukot letadla nabírá na intenzitě, dokonce ji trochu bolí ucho. Nepomáhá ani cucání bonbonu od letušky.

Domů se Lena vrací přeplněná zážitky. V notebooku má stovky úžasných fotek Londýna a okolí, ve vzpomínkách jí uvízly desítky historek ze života v Anglii; jejich vyprávěním bude bavit přátele minimálně několik dalších let. Možná by se mohla pořádně vybičovat, sednout k počítači a splnit si jeden ze svých životních snů: Konečně napsat knížku. Materiálu má teď fakt dost...

Letadlo se stáčí nad přistávací dráhu.

Kruci, neměla jet radši vlakem?